

A walesi lakoma

Edwárd király kíséretével a walesi tartományba ment, miután elfoglalta a területet. Útja során szép zöld tájat látott, sok réttel, háziállatokkal.

Beesteledett, mikor Montgomery várának közelében jártak. Edwárd hírmondót küldött, hogy jelezze felséges személye érkezését.

A vár magaslatra épült, nagy és tiszteletet parancsoló volt. Belül, a magas beltérben festmények borították a falakat, a magasból kristálycsillárok lógtak.



A díszvacsorát a vár nagytermében szolgálták fel. A királyon és kíséretén kívül walesi nemesek és vitézek vettek részt a lakomán. A vendéglátó Montgomery hatalmas asztal végén ült, az uralkodó mellett. Nemesfém

terítéket, tányérokat, kupákat csodáltak a vendégek. A szolgák egyre hordták a tálakat, amelyek finomságoktól rogyadoztak. Hal, vadhúsok, kenyér, bor jócskán fogyott.

Egy kupa borral Edwárd szólásra emelkedett:

- Hadd halljak tiszteletemre méltó szavakat, mint uratok és parancsolótok!

Hirtelen csend váltotta fel az addigi zsivajt. Énekes emelkedett az ajtóban:

- Walesiek ezrei miattad haltak meg, király!

E szavak nem tetszettek a királynak, egy ifjú bárd folytatta:

- Özegyek és lányok sírása hallatszik az esti szélben!

Majd váratlanul egy harmadik, bátor hangú bárd szólt:

- Senki nem fog dicsérni téged, király! Légy átkozott!

Mindhármukat máglyahalálra ítélte a király, aki ekkor már tombolt dühében.

Parancsba adta: ölessék meg az összes walesi bárdot!

Montgomery, a várúr a vacsora után zaklatottan gondolt arra, hogyan menthette volna meg a bárdokat. De a walesiek az elnyomóival szemben semmilyen körülmények között nem hódolnak be! Ez az igazi hazaszeretet!

Csentericz Levente 6. c

Landonhegyi Sportiskolai Általános Iskola